

til Sognefogden, ifødetfor at det oprindelige Lovforslag kun havde forudsat Henvendelse til Politimesteren, og dernæst er der blevet foretaget nogle ganske underordnede Redaktionsændringer, saa der er i Virkeligheden ikke under Sagens Gang foregaaet Noget som helst, der kunde siges at være en Overgang til andre Principer eller deslige end dem, man fra Begyndelsen af havde opstillet. — Jeg skal dernæst kun gjøre en almindelig Bemærkning med Hensyn til, hvad en æret Taler sagde, fordi jeg ikke kan lade det staa uimodsagt hen, da jeg, hvis det var rigtigt, vilde have gjort mig skyldig i en aldeles urimelig Paastand. Jeg har selvfølgelig aldrig sagt eller ment, at man skulde lade Unødtigheder i Lovforslaget henstaa urettede og saaledes lade Loven komme ud med Unødtigheder; det har jeg selvfølgelig aldrig sagt eller ment, men jeg har sagt, at det forekom mig, at Debatten i forrige Møde kom ind paa en Mængde Specialiteter, som hellere burde være reserverede til Udvalgets Forhandlinger og til Konferencen mellem Ministeren og Udvalget, idet jeg gik ud fra, at den store Forsamling, det hele Thing, ikke let vilde finde Taalmodighed til at følge alle disse Smaating. Jeg gik ud fra, at naar først Hovedsagen blev slaet fast, vilde man med Hensyn til Detaillerne kunne gjennemgaa og debattere det Fornødne i Udvalget ved Forhandling mellem Udvalget og vedkommende Ændringsforlagsfæller eller Ministeren. Det var kun det, som jeg gjorde gjældende, og som jeg gjorde gjældende, fordi jeg var bange for, at man var i Begreb med at komme for dybt ind paa saadanne Detailforhandlinger, som ikke havde Krav paa at lægge saa meget Beslag paa Thingets Tid. Endelig er der med Hensyn til den ærede Nigsdagsmands Bemærkninger i Anledning af hans Forslag en Ting, som jeg maa finde mig foranlediget til at fastholde, og det er, at man ikke kan være berettiget saadan uden videre til at opstille det Raisonnement, at naar man i Loven siger, at den, der lider det eller det, skal have Erstatning, saa maa han dermed være fornøjet, og saa er det nok for ham. Det kan man virkelig ikke sige; i det Forhold, som her er Tale om, er det, foruden hvad man ellers kan sige, slet ikke saa sikkert, at Lyendet vil kunne faae sin Erstatning. Vi maa nemlig, som jeg allerede forrige Gang gjorde opmærksom paa, huske paa, at det paa ingen Maade altid er Tilfældet, at Husbonden er en velhavende Mand i Sammenligning med Lyendet, men Lyendet holdes i meget stort Omfang af Maafolk navnlig i Kjøbstæderne, og det er derfor paa ingen Maade

noget givet Sag, at en Husbond, blot fordi han er Husbond i Forholdet, vil være tilstrækkelig vederhæftig for den Erstatningssum for Næringstab etc. etc., som endelig kunde blive tilbømt Lyendet. — Med Hensyn altsaa til Udvalgets Forslag, saaledes som de foreligger, vil jeg blot gjentage det, som jeg tror, at jeg allerede forrige Gang antydede, at jeg vil tilraade, at man modsætter sig Mindretallets Forslag under Nr. 9, men at jeg derimod ikke har Noget at erindre imod, at Udvalgets øvrige Ændringsforslag vedtages, idet jeg nemlig, hvis Ændringsforslaget under Nr. 11 skulde blive vedtaget, da vil forbeholde mig efter nærmere Konference med Udvalget at stille Forslag til efter mit Skjønnende at fjerne nogle af de Indvendinger, som man har ment at kunne gjøre imod det i Retning af at føre til Vidtløftigheder og deslige.

Formanden: Det 1ste Medlem for 8de Kredts har Ordet for en kort Bemærkning.

Breinholt: Jeg har tilladt mig at begjære Ordet i Anledning af en Udtalelse, der fremkom fra den høitagtede Minister. Han udtalte nemlig, at hvis man vilde udstemme §§ 6, 7 og 8, kunde det, saavidt han saae, kun ske ifølge det Raisonnement, at man, led og kjed af de Banskfæligheder og den Uleilighed, som Paategnings-systemet kunde give, vilde udstemme dem. Da jeg agter at følge den Opfordring, der er stet til os fra den meget ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kredts (Jessen), støttet af det ærede 2det Medlem for 5te Kredts (Drentholm), kan jeg ikke undlade for mit Vedkommende at modsigte, at jeg kun stemmer mod disse Paragrafer af den af Ministeren ansførte Grund. Nei! den Grund, hvorfor jeg stemmer mod disse tre Paragrafer, er, fordi de i al Fald fra mit Ægts standpunkt betragtet medføre en Marscheren paa Stedet. Man giver os, som den ærede Minister uvilligede, en let og tvingendes Udgang til at faae disse Paategninger indførte, og det er derfor, sagde han, nødvendigt, at der gives en lige saa let Udgang for den anden Part til at blive dem kvit. Jeg indser nu ikke, hvorfor man saa i det Hele skal have Uleilighed og Banskfælighed med denne ikke ganske lette Marsch paa Stedet ved at forskaffe sig disse Paategninger, der skulde bruges — og de skulde jo bruges navnlig i Genhold til § 5 overfor Ervediemand; thi netop naar de skulde bruges overfor Ervediemand, handle disse 3 Paragrafer og navnlig § 8 hovedsagelig om, hvorledes Vedkommende kan